

бѣгаше на задѣ, азъ убихъ знаменосеца и го зехъ отъ ржката му.

Титиний. О, Кассие! Брутъ рано даде знакъ за боя, който, като имаше преднина надъ Октавия, въсползува са отъ нея твърдѣ горѣщо; войниците му са предадохъ на грабежъ, а ний отворедъ сме заобиколени отъ Антония.

Влиза ПИНДАРЪ.

Пиндаръ. Бѣгай по на татъкъ, бѣгай по нататъкъ, Кассие; Антоний е въ тенгата ти. Бѣгай, благородний Кассие, бѣгай.

Кассий. Тукъ съмъ довольно на далечъ. — Я вижъ, я вижъ, Титиние, моитѣ ли сж тамъ онѣзи тенти дѣто горѣтъ?

Титиний. Твоитѣ сж господарю.

Кассий. Титиние, ако ма обичашъ, качи коня ми и му удри стрѣмигѣ, додѣ отидеми до тамъ онѣзи войници и са върнешъ пакъ, да са увѣриж да ли сж приятелски или неприятелски.

Титиний. Ще са завърнж ай сега.

(Излиза)

Кассий. Иди, Пиндаре, качи са на тамъ онази могила; — очитѣ ми никога не сж можали да виждатъ добрѣ; — гледай Пиндаре и ми казвай що става по полето.

(Излиза Пиндаръ.)

Въ този день най напредъ видѣхъ слънцето. Врѣмето е дошло и дѣто съмъ захванжлъ тамъ ще свършиж; живота ми е извървялъ пжтя си. — Хе, какви новини?

Пиндаръ. (отгорѣ.) О, господарю!

Каский. Какви новини?

Пиндаръ. Титиний е заобиколенъ отъ конници; тѣ го гонѣтъ. но той бѣга. — Хж, хж, ще го стигнжтъ; — хж Титиние! — О, бѣга, ето стигнжхъ го; (викъ) чуй, викатъ отъ радость.

Кассий. Ела, стига толкозъ. — О, колко съмъ стра-